

STUDENT

EDITORIAL

Vážený STUDENTi, rodičové, a přátelé našeho sdružení, vítám Vás u dalšího čísla našeho časopisu! Jak jste si zajisté všimli a možná už i oplakali, toto číslo vychází se značným zpožděním. Viník se hledá relativně snadno, jelikož je v posledních dvou letech ve valné většině případů stejný: covid. Jelikož nám týden před jarními prázdninami bylo doporučeno zůstat doma a ve škole zbylo asi dva a půl člověka, nepřišlo nám příliš relevantní vydávat časopis, který dost z Vás čte právě v tištěné formě ve škole, například ve volných chvílích mezi hodinami nebo jen tak při koukání na rozvrhy. Rozhodli jsme se tak vydání časopisu odsunout až po jarních prázdninách. Nebojte se však nic, další číslo už vyjde v řádném termínu na začátku měsíce.

Nyní už ale k tomuto lednovému číslu, které s lednem vlastně nemá nic společného. Snad poprvé za existenci časopisu (a to v příštím čísle oslavíme půlrok!) se mi stalo, že jsem měl málem moc příspěvků. Tedy spíš dva velmi dlouhé příspěvky. Vašek Vostoupal ml. (opomenutí ml. by mi zajisté neprominul) napsal zatím svou nejdelší povídku, ve které prozkoumává témata samoty a bytí sám se sebou; avšak tak trochu vlastním způsobem. I nyní si Venca zachovává svůj jemně hororový ráz, pro který všichni jeho povídky tak rádi čteme.

FEJETON

Už zas mi na testu vyšly dvě čárky. Budu muset do izolace. Manžel se těší, ale já mám strach. Devět měsíců. Devět měsíců zavřená sama v místnosti a pak... Ani se mi na to nechce myslet. Nevím, jestli se víc těším na konec izolace, nebo na to, co přijde potom. Asi obojí.

Už mě odvázejí, manžel mi mává. To on, on za všechno může. Hajzl. Užije si a pak nemusí trpět. Ani izolaci, ani to potom... Začínám se proklínat, že jsem si ten test vůbec dělala. Třeba by si toho nikdo nevšiml. Možná by si mysleli, že jsem prostě ztloustla a pak – pak by se to nějak ututlalo. Asi. Prostě by to vyšlo. Marta to tak udělala už několikrát a vždycky jí to prošlo. Pravda, když začala „tloustnout“ popáté, tak manžel začal mít podezření, ale nikdy ani necekl. Prostě se jenom těšil, že bude pětinasobným tátou. Jenom já jsem

Matthew se zase rozhodl udělat svoje zatím nejdelší interview a to s paní učitelkou Milenou Cabou. Dozvíte se třeba, jak se dostala na Open Gate díky telefonátu v tramvaji anebo jak to má ona sama s cizími jazyky.

V neposlední řadě báseň od Lenky Sikorové, jež nám byla zaslána jakožto normální poetický útvar, z něhož se mou editoriální činností stal další novotvar STUDENTA a to „Sloupoesie“. Nejedná se o poezii pomalou, nýbrž ve sloupci. Doufám, že se vám toto číslo bude líbit a díky, že čtete!

MIKULÁŠ ŠKORPIL
Spolušéfredaktor

**CHCEŠ
PŘÍSPÍVAT DO
STUDENTA?
POŠLI NÁM
E-MAIL!**

kráva. Jsem slušná a udělala jsem si pro jistotu test.

Izolační středisko je celkem moderní. Je nás tu víc. Některé se těší, jiné míň. Já míň. Možná si tu udělám i nějakou kamarádku. Dá se to ale stihnout za devět měsíců? Možná, musela by přijít podobně jako já. Manžel se na mě chodí koukat. Mají tu takovou výlohu pro těhotný ženský. Nenávidím to. Připadám si jako v zoo. On se směje jako idiot, to mu vždycky šlo. I tenkrát se vlastně smál, když mi tohle způsoboval. Oklepu se. Ptá se mě na banální otázky a já mu banálně odpovídám. Prý jestli se těším. „Asi jo,“ odpovím tiše, „mám strach.“ „Neboj, to bude dobrý!“ Ozve se ze sluchátka. Co on o tom ví? Umí se jenom usmívat.

Už jsem tu pátý měsíc. Někdy se bavím s Martou, ale je lehce slabomyslná. Říkala, že

SLOUPOESIE

Proč je zima na nic

Pro ty z vás co to neví tak vážně nemám ráda zimu.
Nejen, že všude mrzne, ale k tomu stejně vždycky chytneš rýmu!
Kdyby alespoň na Vánoce pro správnou atmosféru napadl sníh.
Místo toho je bláto a atmosféru obstará líh.
To ani nemluví o strachu z toho, že jednou prostě pudu,
A na namrzlé silnici si rázem rozbiju hubu.
Jo a taky ve škole, tam ve třídě někdo furt okna otvírá,
Ale jen mě jediné je pak zima, takže jsem za úplného debila.
Jako musím uznat, zimní prázdniny si asi všichni užíváme,
Jenže tolik času s rodinou pohromadě vždycky skončí tak, že se pohádáme.
Jediný co je na zimě fajn jsou třeba lyže a bruslení,
Ale i tak je ti zima, a navíc všech těch věcí balení...
Vždyť na každý den vezeš třeba deset vrstev oblečení,
Protože jediné, co tě trápí, je ať ti potom zima není.
Za to v létě stačí skoro všude jenom plavky, Kulich, šálu a sněhule nahradí sluneční brýle a žabky.
To totiž krásně svítí sluníčko, žádná sněhová vánice,
Ta která vždy překvapí údržbáře silnic velice.
Kdo by totiž čekal, že když zimní měsíce přicházejí,
Bude potřeba prosolit silnice a to co nejrychleji.
Ve zkratce v zimě je prostě moc zima, protože počasí mnohdy nezná hranic,
A kvůli tomu a předešlým věcem je prostě zima pěkně na nic.

LENKA SIKOROVÁ

si to nechala dát dobrovolně. Prý se i těšila na výsledek testu. Já to pořád nechápu. I když už se trochu těším. Stejně bych do toho dobrovolně nešla. Pět měsíců jsem neviděla kamarádky, rodinu, manžela... I ten usměvavý medvěd už mi začíná chybět. Nevím, jestli to o moc dýl vydržím.

Nádech, výdech, nádech, výdech. Nic jiného neslyším. Všude to šumí. Asi řvu. Vezou mě dlouhými chodbami neznámo kam. Ptám se na manžela. Prý neodpovídá na hovory. Budu na to sama. Jako vždy. Musím to zvládnout. Sama. Jsme na jevišti a já začínám jednu životní roli. Izolace člověka změní. Snad k lepšímu. Já díky ní dávám život.

MIKULÁŠ ŠKORPIL

ROZHOVOR

Co jí schází ve výšce, to dohání svým entusiasmem. Řeč je samozřejmě o Mileně Cabě, vedoucí oddělení moderních jazyků, učitelce španělštiny, chovatelce leguánů, či milovnici jógy. Narodila se v Mexiku, ovšem maminku má českou, a tak jí osud zavedl sem, do české kotliny. Předtím ale stihla procestovat svět, například USA, či Indonésii. Na Open Gate je již od roku 2008, a tedy ví, jak se studenty pracovat. Rozhovor s Milenou Cabou vedl česky a španělsky Matthew Novák.

Jak se člověk dostane do Indonésie?

To jsem byla ještě hodně mladá a učila jsem tam úplně jiný obor. Na vysoké škole jsem vystudovala potravinářskou technologii, kde jsem poté pokračovala ve studiu, a studovala jsem zdravou výživu. Dostala jsem také stipendium od British Council na studium na University of Sheffield, a odtamtud mě poslali na výzkum pro moji závěrečnou práci do Indonésie. Mým hlavním cílem tak byla výuka zdravé výživy pro těhotné ženy na Jávě, aby se lépe stravovaly.

To je zajímavé, kam až ten osud člověka zavede...

Přesně to poslední dobou pozoruji, a to, že sice si člověk vybere něco, co by chtěl dělat, ale potom taky ten život nabízí spoustu jiných možností. Když má člověk dobrou intuici a umí tyto dobré možnosti rozpoznat, ta životní cesta může být hodně zajímavá a jiná, než si ji sám naplánoval. Člověk se prostě nesmí nechat omezovat. U vás, jakožto u mileniálů je to zase úplně něco jiného. Moje generace, u ní tyto změny nebyly až tak časté, a proto se mi kolikrát stalo, že se ostatní divili: „Ty jsi vystudovala potravinářskou technologii a tu zdravou výživu, a teď učíš jazyky? A to jako proč?“ Nic není zbytečné, pokud si to

člověk užije, jde jenom o to najít kde nalezne štěstí. Já už teď vím, že průmysl by pro mě prostě nebyl. Pracovat v továrně a mít směny kde je hluk, to prostě není pro mě. Zjistila jsem, že potřebuji spíše jiné prostředí, a shodou okolností jsem začala učit jazyky, čímž jsem se také pomaličku dostala do školství a myslím že tam jsem šťastná.

Jaké všechny předměty jste kdy učila?

Právě tu zdravou výživu. Krátce v Indonésii, a potom také na vysokých školách v Mexiku a ve Státech, když jsem tam dělala sociální pracovníci. Ale potom už jsem začala s angličtinou. Já jsem byla původně angličtinářka, ale pak jsem přešla k učení španělštiny, což je ta nejlepší

varianta. Když člověk může učit svoji mateřštinu, tak je to vážně super.

Jaká je vaše nejoblíbenější vzpomínka na vaše začátky v Česku?

Pamatuji si, je to asi 20 let, co žiji tady v Česku, a když jsem přijela, neuměla jsem skoro vůbec česky. Nějaké základy jsem měla, protože máma je Češka, a proto jsem i trávila tady prázdniny u babičky ve Frýdku-Místku. Ale tam je úplně jiné nářečí. Takže jsem měla omezenou slovní zásobu a nerozuměla jsem, jak fungují pády, skloňování atd. Po příjezdu, jsem tedy začala navštěvovat kurz češtiny pro cizince na Karlově

univerzitě, a tam byli čeští zapálení učitelé a lidé kteří měli rádi jazykovědu. A jedna z učitelek říkala, že je strašně zajímavý slyšet Mexičanku říkat: „Já se chcu naučit česky.“ (směje se)

Co je na přepínání mezi jednotlivými jazyky to nejtěžší?

Můj manžel je tlumočník, a on prostě umí přepínat přirozeně. Například koukáme na filmy v angličtině, a tím že on je taky extrovert, dělá svoje myšlenkové pochody nahlas, a tak se například ptá, „Co to je za slovo? Jak se řekne česky?“ Vyhledává si ty slovíčka, a potřebuje si ten výraz přeložit naprosto doslovně, aby tomu rozuměl. To na druhou stranu, já jsem spíš jako: „I know what it means, but...“ Nemám zapotřebí to přeložit doslovně. Zprv, já netlumočím, nemám na to talent, strašně mě to namáhá, nejde mi to. Ale na druhou stranu, umím jazyky, a nedělá mi to takový problém, pochopit věci z širšího kontextu.

Jakými jazyky doma mluvíte?

Zásadně česky. Jinak si ani nedokážu představit, že bychom komunikovali. Já polsky bohužel neumím, a on se sice španělsky snaží učit, a mluví mnohem lépe než já polsky, ale na každodenní konverzaci by to asi nestačilo. Tak jsme se rozhodli pro češtinu, už jenom z toho důvodu že přece jenom žijeme v Česku.

Jak vás váš životní příběh dovedl na Open Gate?

To vlastně všechno začalo u Petera Nitscheho. (bývalý ředitel OG, pozn. Ed.) Je to moc hodný člověk, my jsme spolu pracovali na jedné státní

škole. A to úplnou náhodou. On už tam byl, a já jsem nejdřív jenom zastupovala kamarádku, jenomže pak ta kamarádka odjela do Španělska, a já jsem nastoupila na poloviční úvazek. A s Peterem Nitschem, který byl angličtinář, jsme trávili čas ve sborovně. Potom jednou přišel velmi elegantně oblečený. Formální sako, a oblek, nové boty. Na státních školách se to normálně moc neřeší, člověk může přijít klidně i v teplácích. A tak jsem mu pochválila oblek, a zeptala jsem se kam jde. On mi nejdřív říkal, že jde na svatbu a musí si vyzkoušet oblek, jestli mu vůbec je, jenomže potom jsem se dozvěděla, že ten den měl pracovní pohovor tady v Open Gate. Přijali ho, a potom, asi o šest měsíců později, když už byl ředitelem tak mi zavolal. Bylo to v půlce června, to si pamatuji, a byla jsem na Národní Třídě a nastupovala jsem do tramvaje, 22 myslím. A nabídl mi tady místo. To jsem tehdy zrovna učila soukromé hodiny pro dospělé, úplně něco jiného. Dal mi přesně 10 minut na rozmyšlenou, a řekl mi, že musím říct ano. No, a na konci června jsem sem nastoupila.

Co je podle vás nejdůležitější na práci učitele jazyků.

Umět učit. Jak říkám, můj manžel je tlumočnický a má opravdu velké nadání pro jazyky. Ale kdyby to musel předávat dál, tak to on asi nezvládne. Bohužel si ale myslím, že právě to je ta chyba, co si hodně lidí myslí o učení. Myslí si, že stačí být charismatický, znát ten obor co vyučuje, a být dobrý řečník. To určitě pomáhá, ale vůbec to nestačí. Musí umět, jak funguje učení, a co přesně se děje v mozku toho studenta, co má před sebou, a pak je z něj dobrý učitel.

Se studenty v hodinách děláte spoustu zajímavých činností, jaká z nich je vaše nejoblíbenější?

Diskuse. V diskusích objevuji, jak funguje myšlení jednotlivých studentů. Je

POVÍDKA

Rád bývám sám. Přijde mi, že lidé mi prostě nerozumí a já nerozumím jim. Občas se setkám s rodinou, nebo potkám při svých občasných vycházkách kolegy z bývalé práce, ale tyto události většinou mrzí obě strany. Ted' pracuji formou takzvaného home-office a většinou akorát vyplňuji tabulky, takže se s lidmi nemusím stýkat skoro vůbec a naprosto mi to vyhovuje.

Dnes ráno jsem šel, jako každý týden, na nákup. Cestou jsem, díky bohu, nikoho nepotkal. Sice žiji v maloměstě, takže časně ráno potkávám lidi zřídka, ale občas se tak bohužel stane. Došel jsem ke krámu, ale dveře byly zamčené a vevnitř nikdo nebyl, což bylo zvláštní, neboť měli mít už půl hodiny otevřeno. Řekl jsem si, že paní vedoucí asi zaspala a šel jsem si sednout někam tak, abych viděl, až přijde, ale dostatečně daleko, aby si nevšimla, že tam čekám a nezačala se mnou o jejím zaspání mluvit. Seděl jsem tam asi půl hodiny, poměrně nervózní že půjdu domů a budu o hladu a tak jsem se rozhodl, že to risknu a půjdu na ní

strašně zajímavé poznat ten způsob myšlení, jak každý student je úplně jiný. Je úžasné, když vám člověk dovolí jít do jeho myšlenkových pochodů. Na druhou stranu, dokud neslyším toho člověka mluvit v cizím jazyce, tak nevím, jak na tom je. Jakmile ho uslyším, tak vidím, kde dělá chyby, co nepochopil atd., a můžeme se tomu znovu začít věnovat. Můžeme dělat tři stránky cvičení, studenti budou mít jedničku z testu, ale neznamená to nic. Učebnice si myslí, že zrovna v tuhle dobu je důležité se naučit tohle, ale ve skutečnosti to může být úplně jinak. Postup je individuální, a při učení si tak uvědomuji, že sice je to učení nějakým způsobem připravené, ale pořád je to věda. Nemůžu učit někoho, kdo se učí španělsky teprve tři měsíce, fakt, že ve španělštině existují tři minulé časy, protože by to prostě nezvládl. Učení je velice individuální záležitost.

Je nějaký moment at' už ve škole nebo mimo školu na který jste pyšná že jste ho byla schopna zorganizovat?

Tak samozřejmě každou výměnu. Je to strašně náročné, a je to taky velká událost. Člověk musí být strašně dobře organizovaný a flexibilní. A jsou to intenzivní dny, když člověk opravdu nemá čas dojít si kolikrát ani na záchod. Pro tohle musí člověk doopravdy žít, a právě proto výměna stála vždycky za to.

Jaký je váš oblíbený koníček, něco, co děláte ve svém volném čase.

Člověk toho dělá opravdu hodně, protože člověk je velice komplexní bytost. Rozhodně velmi ráda trávím čas s mými zvířaty, a ráda s nimi komunikuji. Ale samozřejmě taky ráda trávím čas se svým manželem. *(směje se)*

zazvonit. Bydlí v domě hnedka vedle krámu, takže to nebyla žádná velká zacházka a riziko potkání kohokoli nebylo zvýšeno. Zvonil jsem a zvonil, ale nikdo neodpovídal. Rozhodl jsem se tedy, že půjdu do jiného krámu, ten je však ve vedlejším městě a budu muset jet autem.

Jelo se krásně a nikoho jsem nepotkal, zaparkoval jsem na prázdném parkovišti a šel ke krámu. Měli zavřeno. Říkal jsem si, že to nemůže být možné, ale pak jsem si něco uvědomil. Nepotkal jsem nikoho cestou do krámu, v krámě a před krámem nikdo nebyl, paní vedoucí neodpovídala, cestou domů jsem nikoho nepotkal, na cestě sem jsem nikoho nepotkal, zdejší krám je taky zavřený a nikde nikdo. Žádní lidé na ulicích, žádní lidé v obchodech a žádná auta na silnicích. Potřeboval jsem však poslední důkaz, abych se stoprocentně přesvědčil a vydal jsem se do metropole. A vskutku, žádní lidé, žádná auta a prázdné obchodní centrum. A celé jen pro mě protože jsem jediný člověk na světě!

Byla to trochu fuška dostat se do všech

obchodů, které byly zamknuté, ale mohl jsem si pak naplnit košík až po okraj vším, čím jsem chtěl. Jídlem, pitím, doutníky, luxusním i pohodlným oblečením, elektronikou, a když za to nemusím platit, protože není komu, tak i pár zbytečnostmi. Vzpomněl jsem si, že bych potřeboval nové boty, ostatně když na světě nikdo není, můžu cestovat, aniž by mě otravovali jiní turisté a při chození po památkách se boty také ošoupou. Našel jsem jeden hezký pár a tak jsem si šel sednout, abych si je vyzkoušel. Když jsem vešel do uličky, lekl jsem se, protože jsem si myslel, že na druhé straně někdo stojí, ale bylo to naštěstí jen zrcadlo. Obul jsem si je a padly mi. Podíval jsem se do zrcadla, abych věděl, jak vypadají, jsem sice jediný člověk na světě, ale chci se líbit sám sobě.

Najednou se mi zdálo, že odraz v zrcadle se chová trochu jinak než já. Mávnul jsem pravou rukou a vskutku, odraz sice také mávnul, ale až později. Šel jsem blíže k zrcadlu a odraz se také přibližoval. Došel jsem až úplně k němu.

Pomalu jsem zvedal pravou ruku a chtěl jsem se zrcadla dotknout a odraz dělal to samé. Když jsem se však dotknul odrazu, necítil jsem studené hladké sklo, nýbrž kůži na prstech a na dlani. Rychle jsem ucukl, odraz však zůstal v klidu. Začínal jsem mít docela strach, možná to není skutečné a možná mi jen trochu hrabe z toho prázdného světa. Zatímco jsem stál a zíral, odraz poodstoupil dozadu a natáhnul ruku za sebe jako by ukazoval směr. Přemohl jsem strach a šel jsem směrem k němu. Před zrcadlem jsem se na chvíli zastavil, ale pak jsem udělal krok vpřed. Prošel jsem, jako by tam žádné zrcadlo ani nebylo, jen díra co vedla na druhou stranu. Stál jsem v docela stejném obchodě jako předtím, jen nápisy byly zrcadlově. „Vítej,“ řekl znenadání odraz, „zde také můžeš být sám, avšak aniž bys byl opravdu sám. Já jsem totiž ty, a ty jsi já.“ Dávalo to smysl, nic jsem však neopáčil, jen jsem kývnul hlavou. „Celý život jsi chtěl být sám, ne však proto, že bys byl misantrop, ale proto, že sis s ostatními nerozuměl. Tady si však budeš rozumět se všemi, protože všichni tady jsou ty,“ pokračovalo mé druhé já. „Všemi? Ono nás tu je víc?“ zeptal jsem se. Místo odpovědi mě zavedl ke kavárně, která je v obchodním centru a vskutku, u stolu seděly další čtyři osoby, které vypadali jako já. Šli jsme si k nim sednout a okamžitě se zapojili do konverzace. Samozřejmě netřeba podotýkat, že seznamování bylo zbytečné. Konverzovali jsme poměrně dlouhou dobu. O našich, tedy mých,

zájmech, vzpomínkách a historkách. Bylo to však poměrně únavné, neboť jsem to všechno věděl a znal. Oni však o tom hovořili, jako by to slyšeli poprvé a byla to ta nejúžasnější věc na světě.

Začínalo mě to trochu nudit, tak jsem řekl, že ještě jsem se nepodíval do knihkupectví a chtěl jsem odejít, ale všichni se zvedli. „V pořádku, půjdu sám, jen klidně pokračujte v diskuzi,“ vysvětlil jsem. Jeden já však odpověděl: „Ty jsi my a my jsme ty a musíme držet pohromadě, takže půjdeme s tebou.“ Dál jsem neprotestoval a šli jsme se podívat do knihkupectví. Měli tam spoustu zajímavých a mých oblíbených titulů, jen byly všechny napsané zrcadlově a tímto způsobem jsem číst celé knihy nehodlal. „Půjdu se podívat do toho obchodáku v mém světě po lepších knížkách,“ opáčil jsem. V tu chvíli se na mě začali mračit. „Pakliže projdeš nazpět tím zrcadlem, už nikdy se nebudeš moct vrátit sem. A ty tu musíš být, přeci tu chceš být. Pouze sám se sebou, ale přitom ne sám,“ odpovědělo výhruzně jiné já. Řekl jsem si, že radši budu sám a číst normálním písmem, než být tady a učit se číst zrcadlově. „Přátelé, bylo to tu s Vámi fajn, užil jsem si těch pár hodin, ale musím se vrátit. Mám tam svůj dům, svoje knihy a tady bych se o to musel s vámi všemi dělit, nebo si najít něco jiného a to nechci. Takže se mějte,“ pravil jsem a vydal se k zrcadlu. Ani by mi nevadilo, kdybych se vrátil do normálního světa s normálními lidmi, protože všechno lepší než

dělat všechno s osobami, co jsou já. Neudělal jsem však ani tři kroky a chytili mě: „Nikam nepůjdeš, rozumíš?! Co budeš dělat na druhé straně? Dál se všech stranit, nikoho si nevšímat a všechny zatracovat? Radši tu zůstaň s námi. Se sebou.“ Dal bych však všechno za to, abych opět mohl slyšet paní vedoucí, jak si stěžuje na svou neposlušnou kočku, jak se otec pokouší o vtip, nebo jak se má bývalá kolegyně chlubit novým kávovarem. Všechno jen neposlouchat věci z mého života pořád dokola. Byl jsem tu maximálně pět hodin, ale připadalo mi to jako pět dekad. Naštěstí jsem věděl, že jsem lechtivý a na jakých místech. Polechtal jsem tedy mě, který mě držel, ihned mě pustil, začal se smát a já utíkal směrem k zrcadlu v obchodě s botami. Naštěstí byli všichni rychlí jako já, takže mě nemohli dohnat, neboť jsem měl vteřinu náskok, než si všimli co se děje. Doběhl jsem do obchodu, našel jsem uličku se zrcadlem a plným sprintem jsem se proti němu rozběhl.

V tu chvíli, co jsem proskočil zrcadlem, jsem se probudil. Byl jsem celý zpoceny a srdce mi bilo o sto šest. Ihned jsem vystřelil k oknu a zadíval se na ulici a náramně se mi ulevilo. Venku šel zrovna někdo se psem a po silnici projelo auto. Byl to jen sen. Trochu mě však bolely paže, a když jsem se na ně podíval, měl jsem na nich modřiny, které přesně kopírovali místa, za která mě pevně drželi. Zhrozil jsem se a rozhodl se, že budu ode dneška dělat vše proto, abych byl co nejméně sám.

VÁCLAV VOSTOUPAL ML.

POESIE

Ach, co je mi platný
Co psal Ivan Blatný
Zapomenu na koronu
Když čtu básně makarónů

Začínám povinnou štaci
Po roce izolaci

Kvůli nákaze covidu
Vůbec z pokoje nevyjdu
Nikoliv však ze strachu
Však páč nemám čich a chut'

Jídlo daj mi za dveře
Já sedím dávno v opeře
A jenom doufám že můj pes
Mě nenahlásí KHS

Dva týdny izolace
Dva týdny covidu
Do polštáře tiše řvu
Dva týdny bez tvého úsměvu

Vždycky když zažehnu plamínek
Rozhodí se mi sít'vzpomínek
Ve kterých máš hlavní roli
Potáhnu až mě to bolí

Na dny co patří nám
Na chvíli krátkou
Kouřím a vzpomínám
Krabku za krabkou

Držíš mne v napětí struny
Zprávy tvé luštím jak runy
Držíš mne v napětí nervu
Košili z tebe rád servu

Točíme se dokola
Vybledlé cigarety
Jen dej pozor
At' filtr nevzplane

Honíme se kolem
Házíme němé věty
Ale potkat se
Ne a ne

Pořád lítáme
Kolem tabáku
A ve tmě svítí
Tečky červené

Sice se tváříš
Že to máš na háku
Ale ty víš že chceš
Sny z kouře mé

Když piva piju hektolitr
Přijdu si jak Jirka Šlitr
Když však sednu za křídlo
Přijdu si jak strašidlo

Má ruka vázaná řetězem
Natahuje se v dáli
Bez účelu pozdravu

Bez budování státu
Jen tak se táhne zase v dál
Co já bych za tvé oči dal
Dva– čtyři listy od salátu

Nebo i modré z pekel z nebe
Snesl bych na ramenou svět
Jen abys na něm mohl stát

Kdybych se moh natáhnout
A dotknout se tvých tváří
Já v přenádherné září
Chtěl duši svoji s tou tvou skout

Za řetěz tahám se lví silou
Sápu se po něm v pozadí
Věřím že lásku moji milou
Ti moje verva prozradí

MIKULÁŠ ŠKORPIL